

Aleg 1156

Sprawozdanie

Komisji gospodarstwa krajowego o przedłożeniu Wydziału krajowego w przedmiocie zmiany i uzupełnienia niektórych postanowień ustawy o rybołówstwie z dnia 31. października 1887 (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 37 z r. 1890).

Wysoki Sejmie!

Uchwałą z dnia 2. października 1909 przydzielił Wysoki Sejm Komisji gospodarstwa krajowego przedłożenie Wydziału krajowego z dnia 11. września 1909 L. 40.918 dotyczące zmiany niektórych postanowień obowiązującej obecnie ustawy o rybołówstwie z dnia 31. października 1887 Dr. u. i rozp. kraj. z roku 1890.

Prawo rybołówstwa na wodach bieżących przysługiwało u nas dawniej prawie wszędzie właścicielom brzegów wzdłuż tychże brzegów. Wskutek podziału własności rolnej zmniejszyła się także niepomierne rozciągłość poszczególnych praw rybołówstwa, co wywołało znaczne trudności przy wykonywaniu tego prawa i we wielu wypadkach doprowadziło do tego, że prawo rybołówstwa straciło dla właściciela wszelką wartość.

Naturalnem następstwem tego stanu było pozostawienie znacznych przestrzeni rzek rybołówstwu dzikiemu, wobec czego gospodarstwo rybne na rzekach upaść musiało, a rzeki ulegały coraz więcej wyrzuceniu.

Dla zapobieżenia złemu i dla umożliwienia urządzenia na rzekach jakiegoś gospodarstwa, które dla kraju znaczną przedstawiać może wartość, uchylono ustawą państwową z dnia 25. kwietnia 1885 Dz. u. p. L. 58 dzikie rybołówstwo i wprowadzono postanowienia umożliwiające łączenie uprawnionych w związki i wykonywania rybołówstwa na wspólny ich rachunek, przyczem pozostawiono ustawodawstwu krajowemu wydanie postanowień, komu przysługiwać ma prawo rybołówstwa na przestrzeniach rzek, otwartych dawniej dla rybołówstwa dzikiego i w jaki sposób urządzonem i prowadzonem ma być gospodarstwo na wodach bieżących.

Opierające się na tej ustawie państwowej krajowe ustawy o rybołówstwie, przyznają prawo rybołówstwa na wodach naturalnych otwartych dotąd dla rybołówstwa dzikiego bądź krajowi: (Austria dolna, Gorycyja, Kraina, Morawy, Salzburg i Przedarulanja), bądź gminie względnie gminie i obszarowi dworskiemu: (Austria górna i Galicyja).

Nie naruszając zresztą praw rybołówstwa istniejących poza wodami, otwartymi dawniej dla rybołówstwa dzikiego, wprowadza ustawodawstwo wszystkich krajów pewne ograniczenia w wykonywaniu prawa rybołówstwa.

I tak przyjęto wszędzie zasadę, że wykonywanie prawa rybołóstwa tylko tam pozostawione być może właścicielowi, gdzie prawo to obejmuje tak wielką przestrzeń wód, jaka jest koniecznie potrzebną do skutecznego chowu ryb i prawidłowego prowadzenia gospodarstwa.

Tam, gdzie poszczególne prawa rybołóstwa obejmują niedostateczne do należytego prowadzenia gospodarstwa przestrzenie wód, łączy się kilka lub kilkanaście praw w jeden okręg gospodarczy (rewir rybacki), na którym wykonuje się rybołóstwo na wspólny rachunek uprawnionych.

Dzieje się to albo przez wydzierżawienie utworzonych rewirów rybackich (Galicya, Austria dolna, Gorycja, Kraina, Morawy i Przedarulania), albo przez połączenie w utworzonym rewirze właścicieli prawa rybołóstwa w spółkę, która przy wykonywaniu prawa rybołóstwa stosować się musi do wydanego przez władzę regulaminu.

Ustawy o rybołóstwie wszystkich krajów koronnych wprowadzają także legitymacye dla rybaków i normują środki ochronne dla ryb i gospodarstwa rybnego.

Tak przedstawiają się główne zasady nietylko u nas obowiązującej ustawy o rybołóstwie, ale i ustaw innych krajów Cislitawii, a zasady te zachowane być muszą i nadal jeżeli gospodarstwo rybne na rzekach nie ma uleść zagładzie.

Jednakże obowiązująca obecnie u nas ustawa o rybołóstwie z dnia 31. października 1887, uchwalona przez Wysoki Sejm na podstawie przedłożenia rządowego, opracowanego dla wszystkich krajów Cislitawii nie uwzględnia w dostatecznym stopniu odmiennych warunków naszego kraju.

Już w sprawozdaniu sejmowej Komisji rybackiej z dnia 18. stycznia 1887 Ls. 1062 zaznaczono: „że do ustawy galicyjskiej wejść ma cały szereg postanowień, które może w innych krajach koronnych mają wielką doniosłość, u nas jednak dla odmiennych warunków nie będą miały żadnego lub bardzo małego znaczenia. Postanowienia takie niepraktyczne nie są nigdy zaletą ustawy, bo zwiększając jej objętość, utrudniają jej zrozumienie i przeprowadzenie“.

Po rozpoczęciu w roku 1892 wprowadzenia w życie ustawy o rybołóstwie okazały się dalsze jej niedokładności i braki.

To też już w r. 1897 Komisya gospodarstwa krajowego w sprawozdaniu swem z dnia 2. lutego 1897 Ls. 1770 o popieraniu kultury na polu budowli wodnych zwraca uwagę Wydziału krajowego na potrzebę „ustanowienia pewnej kontroli rewirów rybackich, któraby czuwała nad ścisłym wykonywaniem przepisów ustawy“.

W roku następnym Komisya gospodarstwa krajowego przedkładając Wysokiemu Sejmowi sprawozdanie o petycyach dziesięciu gmin powiatu tarnobrzezkiego (Ls. 652 i 660), „zwraca uwagę Wydziału krajowego na niektóre braki, wymagające uzupełnienia ustawy w tem przekonaniu, że Wydział zajmie się zbadaaniem tej sprawy i przedłoży w swoim czasie odpowiednie wnioski“.

W tymże roku Wysoki Sejm załatwiając petycę Towarzystwa rybackiego w Krakowie, powziął na dniu 10. lutego 1898 następującą uchwałę:

„Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby po poprzednim porozumieniu się z c. k. Rządem przedstawił Sejmowi na najbliższej sesji wnioski co do zmiany przepisów karnych ustawy o rybołóstwie a to dla uproszczenia postępowania przy karaniu przestępców tej ustawy“.

W wykonaniu tej uchwały odniósł się Wydział krajowy do c. k. Rządu, który zgodził się na wprowadzenie postępowania mandatowego przy karaniu kłusowników rybackich.

Komisyja gospodarstwa krajowego przyjmując do wiadomości to oświadczenie c. k. Rządu, w sprawozdaniu swem z dnia 15. marca 1899 zaznacza :

„że proponowane przez c. k. Rząd uproszczenie postępowania karnego wywarłoby dodatni wpływ na uregulowanie praw rybołostwa i wyraża życzenie, by projekt noweli do ustawy rybackiej po zebraniu dalszych doświadczeń przedłożony został Wysokiemu Sejmowi“.

Zarazem zaznacza Komisyja,

„że ustawa rybacka wymaga także pewnej zmiany co do sposobu i warunków wydzierżawienia rewirów rybackich“.

Wychodząc z założenia, że jeżeli już raz wprowadza się pewne zmiany do obowiązującej ustawy, to należy całą ustawę poddać rewizji i usunąć z niej wszelkie braki czy niedokładności, zwołał Wydział krajowy na dzień 25 listopada 1899 ankietę dla rozpatrzenia sprawy, czy i jakie zmiany wprowadzić by należało do obowiązującej obecnie ustawy.

Na podstawie opinii tej ankiety wypracowano projekt noweli do ustawy o rybołostwie, który sprawozdaniem z dnia 23. stycznia 1900 LW. 2.243 przedłożył Wydział krajowy Wysokiemu Sejmowi.

Komisyja gospodarstwa krajowego, której Wysoki Sejm przydzielił przedłożenie Wydziału krajowego, sprawozdaniem z dnia 12. maja 1900 K. 3.938 zaleciła Wysokiemu Sejmowi do przyjęcia projekt Wydziału krajowego z nieznacznymi tylko zmianami; gdy jednak sprawozdanie to komisyji nie wezzło już na porządek dzienny obrad Wysokiego Sejmu, postanowił Wydział krajowy uchwałą z dnia 3. lipca 1900 L. 41.574 przedłożyć Wysokiemu Sejmowi po raz wtóry projekt noweli do ustawy rybackiej w brzmieniu przez Komisyję przyjętem- uzupełniając go tylko postanowieniem upoważniającem Wydział rewirowy do utrzymania straży rybackiej.

Komisyja gospodarstwa krajowego przekładając Wysokiemu Sejmowi o przedłożeniu tem sprawozdanie z dnia 2. lipca 1901 L. 1961, oświadcza :

„że nie mogąc z powodu zbyt krótkiego czasu przeznaczanego na obrady Sejmu zbadać i rozpatrzyć dokładnie przedłożonego przez Wydział krajowy projekt, przedkłada Sejmowi tylko wniosek wezwania Wydziału krajowego, by na najbliższej sesji projekt zmiany ustawy raz jeszcze przedłożył.“

I to sprawozdanie Komisyji nie było przedmiotem obrad Wysokiego Sejmu.

Dopiero w roku 1903, na podstawie sprawozdania Komisyji gospodarstwa krajowego z dnia 20. października 1903 L. 3337 z przedłożenia Wydziału krajowego o popieraniu gospodarstwa rybnego, uwzględniając motywa Komisyji, że leży w interesie podniesienia gospodarstwa rybnego i ostatecznego uregulowania stosunków rybołostwa, by wszelkie braki i niedokładności ustawy jak najspieszniej usunięto, wezwał Wysoki Sejm uchwałą z dnia 26. października 1903 Wydział krajowy „do przedłożenia konkretnych wniosków co do zmiany ustawy o rybołostwie“.

Następnie w załatwieniu sprawozdania Komisyji gospodarstwa krajowego z dnia 2. marca 1907 L. s. 1.636/907 o sprawozdaniu z czynności departamentu III Wydziału krajowego za czas od 1. sierpnia 1905 do końca października 1906, obejmującego także sprawy dotyczące rozwoju gospodarstwa rybnego w kraju, powziął Wysoki Sejm na posiedzeniu z dnia 7. marca 1907 między innymi następującą uchwałę :

„Sejm wzywa Wydział krajowy, aby przedłożył Sejmowi projekt zmiany ustawy o rybołostwie z dnia 31. października 1887“.

Komisyja, motywując przedłożenie wniosku na powzięcie powyżej podanej uchwały, powołuje się w swem sprawozdaniu na motywa naprowadzone w zała-

twionem przez Wysoki Sejm sprawozdaniu Komisji z dnia 20. października 1903 Ls. 3.337/903 — jako też w sprawozdaniu Komisji z dnia 16. listopada 1905 Ls. 4.373/905, które nie przyszło już pod obrady Wysokiego Sejmu.

W sprawozdaniach tych zaznaczyła Komisya potrzebę zorganizowania działu rybactwa w Wydziale krajowym, a w szczególności organizacyi nadzoru nad rewirami rybackimi, z czem wiąże się bezpośrednio potrzeba wprowadzenia pewnych zmian do postanowień obowiązującej dziś ustawy o rybołówstwie.

Zmiana ustawy dotyczyć powinna zdaniem Komisji „nie tylko wprowadzania przepisów, które w stosunkach naszych są konieczne, ale także usunięcia z ustawy tych wszystkich postanowień, które w naszych stosunkach na zawsze martwą literą prawa pozostać muszą, jak n. p. postanowienia o rewirowych, wydziałach rybackich i t. p.“.

Komisya wyraziła następnie zapatrywanie, iż dążyłoby należało do tego, aby pieczę nad sprawami rybactwa poruczono osobnej instytucyi, utworzonej na wzór istniejącego na Morawach inspektoratu rybactwa, z zakresem działania i atrybucjami przyznanemi temuż inspektoratowi (§. 30 i 31 ustawy o rybołówstwie dla Moraw z dnia 6. czerwca 1895, dz. ust. kraj. Nr. 62 ex 1896).

W sprawozdaniu z czynności Departamentu III. za czas od 1. listopada 1900 do 31. maja 1908 usprawiedliwił Wydział krajowy ważnymi względami zwłokę w przedłożeniu projektu noweli do ustawy o rybołówstwie, co na wniosek Komisji gospodarstwa krajowego przyjął Wysoki Sejm do wiadomości i uchwałą z dnia 20. października 1908 polecił ponownie Wydziałowi krajowemu, aby na najbliższej sesji sejmowej przedłożył projekt ustawy o rybołówstwie.

Dla uzupełnienia przedstawionego tu przebiegu sprawy zmiany ustawy o rybołówstwie zaznaczyć w końcu należy, że ubiegłej sesji sejmowej poseł Oleśnicki i towarzysze złożyli do łaski marszałkowskiej wniosek częściowej zmiany ustawy o rybołówstwie. Odnośne sprawozdanie Komisji gospodarstwa krajowego nie weszło już na porządek dzienny obrad Wysokiej Izby.

Jednakże przy rozprawie nad sprawozdaniem z czynności Departamentu III. Wydziału krajowego postawił poseł Dr. E. Oleśnicki następującą rezolucję:

„Poleca się Wydziałowi krajowemu, aby na najbliższej sesji przedłożył Sejmowi projekt nowej ustawy o rybołówstwie, która miałaby w szczególności obejmować zasady:

- a) dopuszczalności samoistnych rewirów spółkowych tam, gdzie wszyscy właściciele gruntów położonych nad rzeką w przestrzeni całej rewiru tworzącej zgodzą się na to;
- b) dopuszczalności zadzierżawienia rewirów przez gminy;
- c) oddanie dzierżawy rewirów oferentowi podającym najwyższą ofertę bez względu na osobiste kwalifikacje;
- d) nienaruszalności tych praw użytkowania wody nadbrzeżnych właścicieli gruntów, jakie pozostają w związku z gospodarstwem gruntowem a które służyły tymże właścicielom przed wejściem w życie obowiązującej ustawy“.

Rezolucję tę uchwałą z dnia 20. października odstąpił Wysoki Sejm komisji gospodarstwa krajowego

Przedłożony obecnie przez Wydział krajowy projekt noweli do ustawy o rybołówstwie, opracowany na podstawie opinii ad hoc zwołanej ankiety nie narusza w niczem podstawowych zasad dziś obowiązującej ustawy.

Podział rzek na rewiry rybackie ma pozostać i nadal podstawą urządzenia gospodarstwa rybnego na wodach bieżących, a proponowane zmiany mają na celu

umożliwienie właścicielom prawa rybołówstwa udziału w szerszym niż dotychczas zakresie w administracji rewirów oraz lepsze dostosowanie ustawy do stosunków naszego kraju i umożliwienie skuteczniejszej kontroli nad wykonywaniem tej ustawy.

Do najważniejszych z proponowanych zmian zaliczyć musi komisya zmiany postanowień §. 13 i 15, przez które

a) gminie przysługiwać będzie prawo posiadania rewiru własnego, oraz prawo ubiegania się w niektórych wypadkach o dzierżawę rewiru;

b) właścicielom prawa rybołówstwa w rewirze za dzierżawny uznany, przysługiwać będzie prawo zawiązania spółki dla bezpośredniej administracji rewiru, a wówczas rewir taki przez Starostwo wydzierżawionym nie będzie,

c) o utrzymaniu się przy dzierżawie rozstrzygać ma w przyszłości wedle projektu wysokość ofiarowanego czynszu.

Następnie projekt Wydziału krajowego wprowadza do ustawy postanowienia, mające na celu zapobieżenie, by rewiry rybackie nie mogły być pozostawione przez jakiś czas bez dzierżawy względnie administratora, a dalej postanowienia ułatwiające ściąganie czynszów i taks rewirowych jakoteż rozdział czynszów między uprawnionych.

Aby i mniej zamożni ubiegać się mogli o dzierżawę rewirów, obniżono kaucyę dzierżawców do jednorocznego czynszu, obostrzając równocześnie postanowienia o postępowaniu w razie niedotrzymania któregokolwiek warunku dzierżawy.

Dotychczasowe postanowienia §§. 24. do 30. ustawy dotyczące „Wydziałów rewirów rybackich“ pozostawia projekt noweli bez zmiany mimo, że dotychczasowe (piętnastoletnie) doświadczenie wykazało, że instytucya wydziałów rewirów rybackich w tej formie, jaką jej nadają obecne przepisy ustawy, wprowadzoną w życie być nie może. Pozostawienie tych przepisów bez zmiany nie odpowiada zapatrywaniom komisji gospodarstwa krajowego wyrażonym w sprawozdaniu z dnia 20. października 1903 L. 3.337, gdzie wyraźnie zaznaczono potrzebę usunięcia wydziałów rewirów rybackich i zastąpienia ich instytucją inspektoratu rybackiego, jak to ma miejsce na Morawach (§. 30. i 31. ustawy o rybołówstwie dla Moraw z dnia 6. czerwca 1895), jakoteż nie jest z godnem z opinią ankiety, która oświadczyła się również za usunięciem z ustawy przepisów o nieistniejących wydziałach rewirowych, a wprowadzeniem inspektoratu.

Wydziały rewirów rybackich przewidziane także w ustawach Austrii dolnej, Gorycyi, Krainy i Przedarulanii zostały dotąd utworzone tylko w Austrii dolnej, w innych krajach funkcye tych wydziałów pełnią bądź towarzystwa rybackie bądź towarzystwa gospodarskie, u nas zaś funkcye te spełnia od roku 1894 Wydział krajowy.

Pozostawienie w ustawie takich martwych przepisów nie można uważać za dobre i zdaniem komisji trzeba albo przepisy te zupełnie usunąć z ustawy albo tak je zmodyfikować, by choć w niektórych warunkach utworzenie takich wydziałów było możliwem.

Komisya obrała drugi sposób i wprowadziła do projektu noweli odpowiednią zmianę postanowień §. 24. ustawy.

Ważnym krokiem naprzód w rozwoju gospodarstwa rybnego jest wprowadzenie postanowienia, mocą którego utworzonym być ma inspektorat rybactwa. Komisya gospodarstwa krajowego w poprzednich swych sprawozdaniach uzasadniała już kilkakrotnie konieczność wprowadzenia instytucji powołanej do czuwania nad gospodarstwem rybnym na rewirach rybackich. Zmiany postanowień §. 15. zwiększają jeszcze potrzebę nadzoru nad rewirami rybackimi. Potrzebę konieczną wprowadzenia inspektoratu uznała także ankieta a i Wydział krajowy od lat kilku w sprawozdaniach swoich potrzebę takiej instytucji zaznaczał.

Wobec tego komisya nie uzasadnia tu ponownie potrzeby utworzenia tej instytucyi, ale tylko zaznaczyć musi życzenie, aby instytucya ta utworzona na wzór podobnej instytucyi istniejącej na Morawach jak najprędzej powołaną była do życia.

Inspektor rybaictwa uposażonym być musi w uprawnienia konieczne dla należytego spełniania włożonych nań obowiązków, jednakże uprawnienia te, które w drodze rozporządzenia bliżej określone będą, nie powinny zdaniem Komisji wychodzić po za konieczną potrzebę, tak by z tytułu tego nie wynikły dla właścicieli gruntów nadbrzeżnych lub zakładów przemysłowych nowe ciężary lub unieogodnienia. Proponowane przez Wydział krajowy zmiany postanowień §§. 54 do 64 ustawy dotyczą przepisów o ochronie ryb i o policyi rybackiej. Zmiany te, których pożyteczność uznała ankietą, proponuje Wydział krajowy na podstawie długoletniego doświadczenia, a mają one na celu ułatwienie wykonywania kontroli nad przestrzeganiem przepisów ustawy rybackiej.

Komisya zgadza się również na proponowaną przez Wydział krajowy zmianę §. 69. ustawy w tym kierunku, aby polityczna władza krajowa wydawała rozporządzenia, zastrzeżone ustawą rybacką kompetencji tej władzy, nie „po zasięgnięciu zdania Wydziału krajowego“ lecz w porozumieniu z Wydziałem krajowym analogicznie do przepisów §. 52. ustawy rybackiej dla Austrii górnej i §. 69. ustawy takiej dla Przedarulanii.

Obniżenie najmniejszej grzywny na 1 kor. ma na celu umożliwienie władzom karania częściej przestępców grzywnami, najmniejsza bowiem dotychczasowa grzywna 10 koron mogła być rzadko kiedy ściągniętą a kara aresztu jednodziennego jest lekceważoną.

Wprowadzenie choć w niektórych wypadkach postępywania mandatowego przy karaniu przekroczeń o ustawie rybackiej przyczyni się niewątpliwie do szybkiego wymiaru kary, a przez to spotęguje się jej skuteczność.

Powyżej omówiony projekt noweli do ustawy o rybołostwie, czyni również w znacznej części zadość żądaniom wyrażonym w rezolucyi posła Dra Oleśnickiego postawionej podczas obrad Wysokiego Sejmu w dniu 20. października 1908, wedle projektu tego bowiem mogą być tworzone samoistne rewiry spółkowe, gminy będą mogły posiadać rewiry własne, oraz ubiegać się będą mogły o dzierżawę rewirów za dzierżawne uznanych, a przy wydzierżawianiu rewirów decydować będzie najwyższy ofiarowany czynsz. Tylko czwartego punktu powyżej wspomnianej rezolucyi posła Oleśnickiego nie uwzględniono w omawianym projekcie noweli, gdyż obowiązująca ustawa o rybołostwie nie ogranicza w niczem innych użytkowań wody i nie ma w ustawie tej postanowienia, które mogłoby dać podstawę do ograniczenia jakiegokolwiek bądź użytkowania wody mającego związek z gospodarstwem rolnem.

Tu musi Komisya wyraźnie stwierdzić, że postanowienia ustawy o rybołostwie nie wzbraniają i nie ograniczają w niczem użytkowania wód do prania, do pojenia i pławienia bydła, koni, ptactwa i t. p., jak również nie wzbraniają morzenia konopi w wodach płynących.

Jeżeli przeto gdziekolwiek władze polityczne wydały zakaz moczenia konopi w potokach lub rzekach, to zakaz tak wydany został prawdopodobnie na podstawie przepisów sanitarnych i ze sprawami rybaictwa nie wspólnego nie ma. Komisya fakt ten zaznacza tu dlatego, że podczas obrad Wysokiego Sejmu podnoszono kilkakrotnie zakaz moczenia konopi, jako argument przemawiający za potrzebą zmiany ustawy.

C. k. Ministerstwo rolnictwa reskryptem z dnia 16. października 1910 L. 21309/914 nadesłało Wydziałowi krajowemu uwagi swoje o projekcie noweli, jaki miał być Wysokiemu Sejmowi do konstytucyjnego załatwienia przedłożony.

Uwagi te nie zmieniają w niczem zasadniczych jej podstaw, chcąc jednak i pod względem stylizacji usunąć wszelkie wątpliwości a przez to zapewnić projektowi noweli uzyskanie sankcyi, przeprowadziła komisya ponownie kodyfikacyę projektu noweli, uwzględniając przy tem niektóre życzenia c. k. Ministerstwa.

Jak powyżej zaznaczono, ma być po myśli postanowień §. 30 a noweli ustanowiony inspektor rybacki, który będzie miał obowiązek czuwać nad zagospodarowaniem wszystkich wód kraju, pracować nad podniesieniem gospodarstwa rybnego, wydawać opinie fachowe w sprawach dotyczących rybactwa i służyć tak Wydziałowi krajowemu jak i władzom politycznym pomocą przy wykonywaniu przepisów tej ustawy.

Dla umożliwienia inspektorowi temu należytego i skutecznego funkcyonowania, musi on być wyposażony w atrybucye rządowego organu nadzorczego dla ochrony rybactwa, z prawem dostępu do wszystkich wód rybnych i zakładów oddziaływujących na gospodarstwo rybne.

Ponieważ dalej inspektor rybactwa ma służyć pomocą tak władzom krajowym jak i władzom politycznym, przeto słusznem będzie, by do kosztów utrzymania inspektora c. k. Rząd przyczyniał się pewną kwotą. Wychodząc z tego założenia, przedkłada Komisya Wysokiemu Sejmowi odnośne rezolucye do uchwalenia.

W końcu zaznaczyć musi Komisya, że organa rządowe i autonomiczne prowadzące roboty regulacyjne na rzekach krajowych, nie przestrzegają w dostatecznej mierze postanowień §. 52. ustawy o rybołóstwie, który postanawia:

„że przy regulacji wód należy tak w całym urządzeniu jak i w szczegółach oraz przy wykonaniu budowli regulacyjnych baczyć na to, ażeby uwzględnione były także interesa rybactwa, o ile to uступить może bez uszczerbku dla celu regulacji i bez niestosunkowego podwyższenia kosztów“.

„W szczególności należy dążyć do pozostawienia albo założenia takich miejsc, gdzieby mnożenie się ryb nastąpić mogło, oraz takich miejsc, w których by w czasie wysokiego stanu wody mogły znaleźć schronienie“.

To nie uwzględnianie interesów rybactwa przy wykonywaniu robót regulacyjnych, przynosi gospodarstwu rybnemu ogromne straty i doprowadzić może do zupełnego wrybienia. Komisya świadoma jest tego, że interesa regulacji, jako ekonomicznie większe znaczenie mające, nie mogą być podporządkowywane interesom gospodarstwa rybnego, lecz tam, gdzie bez szkody dla robót regulacyjnych można interesa rybactwa uwzględnić, należy zrobić wszystko, co możliwe, aby zmniejszyć niekorzystne oddziaływanie regulacji na gospodarstwo rybne.

Wychodząc z tego założenia, przedstawia Komisya Wysokiemu Sejmowi wniosek na uchwalenie odpowiedniej rezolucyi. W końcu zaznacza Komisya, że sprawozdaniem tem prócz przedłożenia Wydziału krajowego o noweli do ustawy o rybołóstwie załatwiono również wniosek posła Dra Oleśnickiego oraz rezolucye tegoż posła Ls. 388 i 2754 ex 908 przez Wysoki Sejm Komisji tej przydzielone.

Na podstawie powyższego sprawozdania Komisya gospodarstwa krajowego wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I Sejm uchwała załączony % projekt ustawy wprowadzającej pewne zmiany i uzupełnienia do ustawy o rybołóstwie z dnia 31. października 1887 Nr. 37.
Dz. u. kr. z roku 1890.

II. Sejm wzywa c. k. Rząd, aby:

1. Inspektora rybackiego wyposażył w atrybucye rządowego organu nadzorczego dla ochrony rybactwa w taki sposób, aby w wykonywaniu tych obowiązków służyło mu prawo dostępu do wszystkich wód rybnych i zakładów, których prowadzenie może oddziaływać na gospodarstwo rybne, oraz prawo wstępywania w tym celu na grunta nadbrzeżne;

2. aby przyczynił się do kosztów utrzymania inspektora rybackiego stosowną kwotą.

III. Sejm wzywa c. k. Rząd, aby wydał odpowiednie zarządzenia mające na celu zapewnienie przy regulacyi rzek przestrzegania postanowień §. 52. ustawy o rybołóstwie.

IV. Sejm poleca Wydziałowi krajowemu, aby organom swym prowadzącym roboty około regulacyi rzek zalecił przestrzeganie postanowień §. 52. ustawy o rybołóstwie.

Przewodniczący:

Brykczyński.

Sprawozdawca:

Krynicki.

Ustawa

z dnia zmieniająca i uzupełniająca niektóre postanowienia ustawy o rybołówstwie z dnia 31. października 1887 Dz. u. kr. Nr. 37. z roku 1890.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Dotychczasowe brzmienie §§. 13, 15, 16, 17, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 54, 57, 59, 64, 66, 69, 80, 85. ustawy z dnia 31. października 1887. r. Nr. 37. Dz. u. i rozp. kraj z roku 1890 uchyla się, a w miejsce ich obowiązywać mają następujące postanowienia:

§. 13.

Rewir własny gminy nie może być oddanym mieszkańcom gminy lub szerszym kołom ludności do swobodnego wykonywania rybołówstwa. Gmina jest obowiązana rewir taki wydzierżawić, lub też wykonywać na nim rybołówstwo we własnym zarządzie przez ustanowionego w tym celu rybaka.

Prowadzenie gospodarstwa w rewirach własnych gminy nie może być poruczone osobom, które po myśli postanowień §. 15 a. nie mogą dzierżawić rewirów rybackich.

W wypadku przekroczenia tego postanowienia, winna orzec krajowa władza polityczna, że rewir własny gminy utracił cechę rewiru własnego, na oznaczony przeciąg czasu, jednak nie dłuższy niż na lat dziesięć.

Wyjątkowo może polityczna władza krajowa, w porozumieniu z Wydziałem krajowym zezwolić gminie na inny jeszcze sposób wykonywania rybołówstwa, jeżeli wykazaniem będzie, że ze względu na szczególne stosunki jest to dla gminy korzystnem.

§. 13. a.

Przy wydzierżawianiu rewirów własnych ma mieć zastosowanie pod względem zdolności osób do dzierżawy dopuszczonych przepis §. 15. a.

§ 15.

W każdym z osobna rewirze dzierżawnym będzie rybołówstwo przez polityczną władzę powiatową bez rozdziału w przestrzeni lub innego jakiegokolwiek podziału oddane w dzierżawę w drodze publicznie rozpisanej mającej pertraktacji ofertowej temu, który ofiaruje najwyższy czynsz dzierżawny.

Przy równych warunkach pierwszeństwo dzierżawy rewiru przyznać należy temu z oferentów, który już w poprzednim okresie dany rewir dzierżawił, a w zupełności zadość czynił zobowiązaniom z dzierżawy tej wynikającym.

Przy ponownem wydzierżawieniu rewiru termin pertraktacji ofertowej wyznaczyć należy najmniej na sześć miesięcy przed upływem pierwszej dzierżawy.

§. 15. a.

Dzierżawy rewirów rybackich odmówić należy:

1. osobom, co do których zachodzi uzasadniona wątpliwość, czy będą należycie prowadzić gospodarstwo rybne, następnie:
2. umysłowo chorym i notorycznym pijakom,
3. czeladzi, tudzież ubogim, wspieranym przez zakłady dobroczynne albo z funduszków gminnych,
4. na czas lat 5 po odbyciu kary temu, kto uznany był winnym zbrodni przeciw bezpieczeństwu osoby lub mienia,
5. na czas lat 5 od chwili prawomocności orzeczenia władzy temu, komu odjęto dzierżawę za niedopełnienie warunków.

Gminy nie będą z reguły dopuszczone do dzierżawy, a władza polityczna krajowa uniemożliwi każdą dzierżawę, która by doszła do skutku przy obejściu tego zakazu.

Wyjątkowo może polityczna władza krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym, zezwolić na dopuszczenie gminy do dzierżawy rewiru, jeżeli wykazaniem zostanie, że dla wyjątkowych stosunków takie dopuszczenie gminy do dzierżawy leży w szczególnym interesie gminy.

Prowadzenie administracji i wykonywanie rybołówstwa w rewirach rybackich, dzierżawionych przez gminy, podpada pod postanowienia §. 13. tej ustawy.

§. 15. b.

Czas trwania dzierżawy wynosi dziesięć lat.

Jeżeli z chwilą upływu dzierżawy nie można z jakiegokolwiek bądź powodu oddać rewiru nowemu dzierżawcy, ma polityczna władza powiatowa prawo po zasięgnięciu opinii Wydziału krajowego względnie inspektora rybactwa, albo nałożyć na dotychczasowego dzierżawcę obowiązek zatrzymania nadal dzierżawy, pod dotychczasowymi warunkami, nie dłużej jednak jak na lat dwa, co należy zastrzedz w umowie dzierżawnej, albo ustanowić inny sposób administracji rewiru aż do czasu ponownego jego wydzierżawienia.

§. 15. c.

W razie gdyby rozpisana pertraktacja ofertowa nie doprowadziła do wydzierżawienia rewiru, oraz w wypadku, gdy stosunek dzierżawy orzeczeniem władzy rozwiązany zostanie, oznaczy polityczna władza powiatowa po zasięgnięciu zdania Wydziału krajowego i inspektora rybactwa sposób administracji odnośnego rewiru rybackiego, aż do chwili ponownego jego wydzierżawienia.

§. 15. d.

Wydierżawienie rewiru rybackiego przez polityczną władzę powiatową ma być zaniechanem, jeżeli dwie trzecie właścicieli praw rybołówstwa w danym rewirze, których prawa obejmują najmniej dwie trzecie części wód do rewiru należących, w terminie w tym celu wyznaczonym przedłożą przyjęty przez nich statut, w którym łączą się w spółkę dla prowadzenia gospodarstwa w całym rewirze niepodzielnie i na wspólny rachunek.

Czas do przedłożenia takiego statutu wyznaczy polityczna władza powiatowa najmniej na dwa miesiące przed terminem przeprowadzenia pertraktacji ofertowej na wydzierżawienie danego rewiru.

Bliższe warunki, jakim odpowiadać ma statut takiej spółki, określi w drodze rozporządzenia polityczna władza krajowa.

§. 16.

Między warunkami dzierżawy ma być w każdym razie umieszczone postanowienie, że przy wykonywaniu rybołówstwa należy nie tylko przestrzegać zakazów ustawy rybackiej, lecz także zastosować się do koniecznych wymogów prawidłowego urzędzenia gospodarstwa rybnego i że zaniechać należy każdego niedozwolonego zanieczyszczenia wody.

W razie niedotrzymania jakiegokolwiek z warunków dzierżawy, orzec może polityczna władza powiatowa odjęcie rewiru i ustanowienie dla rewiru tego osobnego zarządu na koszt i niebezpieczeństwo dotychczasowego dzierżawcy. Ponowne wydzierżawienie takiego rewiru przeprowadzić należy w jak najkrótszym czasie w drodze pertraktacji ofertowej.

§. 17.

Jako kaucyę na dotrzymanie warunków dzierżawy oraz na uiszczenie taksy rewirowej (§. 23.) i ewentualnych kar pieniężnych winien dzierżawca przed objęciem wydzierżawionego rewiru złożyć u politycznej władzy powiatowej kwotę równą jednorocznemu czynszowi dzierżawnemu razem z jednoroczną takszą rewirową w gotówce albo w przydatnych na kaucyę papierach wartościowych. Kaucya pozostaje w tej wysokości podczas całego czasu dzierżawy.

§. 17. a.

Czynsz dzierżawny oraz takse rewirową opłacać ma dzierżawca u politycznej władzy powiatowej corocznie z góry przed rozpoczęciem każdego roku dzierżawnego.

W razie niedopełnienia tego obowiązku polityczna władza powiatowa pokryje z kaucyi dzierżawcy zaległy czynsz i takse, względnie ściągnie te należitości w drodze egzekucyi politycznej.

§. 19.

Jeżeli w ciągu dzierżawy nastąpi połączenie praw rybołówstwa istniejących w rewirze dzierżawnym, wskutek czego rewir taki nadawałby się do uznania go za rewir własny, to jednak żądanie zamienienia rewiru dzierżawnego na rewir własny może się odnosić dopiero do następnego okresu dzierżawy, a żądanie takie najmniej na rok przed upływem okresu dzierżawy wniesionem być powinno do politycznej władzy powiatowej celem przedłożenia go politycznej władzy krajowej.

§. 20.

Czynsz dzierżawny za rewir dzierżawny przypada uprawnionym do rybołówstwa (§§. 4, 5, 6 i 8) w danym rewirze w miarę rozległości ich wód rybnych, do rewiru wcielonych; gdyby jednak wymiar ten według zachodzących okoliczności nie był słusznym, pojedyncze udziały w wydzierżawionem rybołówstwie, a zatem i pretensye do kwot czynszu dzierżawnego należy obliczyć w inny odpowiedni sposób.

Podstawę do rozdziału czynszu dzierżawnego między uprawnionych stanowić ma ugoda, zawarta przez nich w terminie wyznaczonym na ten cel przez polityczną władzę powiatową, a określająca procentowy udział każdego właściciela względnie posiadacza prawa rybołówstwa w danym rewirze.

Polityczna władza powiatowa obowiązana jest, po wysłuchaniu uprawnionych, najdalej do roku po wydzierżawieniu rewiru wygotować projekt takiej ugody i rozesłać go interesowanym z oznaczeniem trzymiesięcznego terminu do jej zawarcia.

§. 21.

Jeżeli interesowani nie przyjmą projektu ugody wypracowanego przez polityczną władzę powiatową a jakakolwiek inna ugoda nie przyjdzie między nimi do skutku, winna polityczna władza powiatowa w przeciągu dni trzydziestu od terminu wyznaczonego na zawarcie ugody, czynsz dzierżawny, o ileby sporem był objęty, składać w terminach płatności aż do rozstrzygnięcia sporu do Sądu pierwszej instancji, który do rozstrzygnięcia sporu jest rzeczowo właściwym, a w miejscu siedziby władzy politycznej powiatowej się znajduje.

Sąd po wysłuchaniu interesowanych określi pytania, które przed wydaniem złożonych pieniędzy uprawnionym rozstrzygnięte być muszą, oznaczy strony, które w przeprowadzić się

mającym sporze wystąpić mają jako powód i ustanowi termin do wniesienia pozwu. Zaniedbanie terminu wyznaczonego do wniesienia pozwu pociąga ten skutek za sobą, że strona opieszła nie może stawiać żadnych przeszkód wydaniu spornej kwoty stronom przeciwnym.

Urządzenie gospodarstwa rybnego na granicznych przestrzeniach rzek.

§. 22.

Dla tych przestrzeni rzek, które stanowią granicę kraju, ustanowić może polityczna władza krajowa, w drodze rozporządzenia sposób urządzenia i prowadzenia gospodarstwa rybnego i przy tem o tyle odstąpić od sposobu w ustawie tej określonego, o ile będzie to potrzebnem dla należytego wykonywania rybołówstwa.

Taksa rewirowa.

§. 23.

Każdy posiadacz rewiru własnego i każdy dzierżawca rewiru dzierżawnego uiszczać ma roczną takse rewirową.

Przy rewirach dzierżawych równa się taksa 15% rocznego czynszu dzierżawnego, dla rewirów własnych obliczy takse polityczna władza powiatowa w wysokości 15% tej kwoty, jakaby w razie uznania rewiru za rewir dzierżawny tytułem czynszu dzierżawnego według wszelkiego prawdopodobieństwa osiągnięta została.

Na wniosek Wydziału rewiru rybackiego (§. 24.) może polityczna władza krajowa podwyższyć takse dla pewnej przestrzeni wodnej z 15% na 25%, jeżeli idzie o pokrycie wydatków na wykupno praw rybołówstwa w myśl §. 39. lub o pokrycie kosztów, wymienionych w §. 50., w interesie odnośnej przestrzeni wodnej.

§. 23 a).

Taksey od rewirów własnych uiszczać mają obowiązani corocznie z góry najpóźniej do końca stycznia, od rewirów zaś dzierżawnych składać wraz z czynszem dzierżawnym w politycznej władzy powiatowej, która obowiązana będzie zaległe taksey ściągnąć w drodze politycznej egzekucyi.

Polityczna władza powiatowa jest obowiązana zebrać w ciągu roku taksey rewirowe, przesłać najdalej do końca stycznia następnego roku Wydziałowi rewiru rybackiego.

§. 24.

Do prowadzenia wspólnych spraw i zarządzeń gospodarczych wpływających ze związku rewirów rybackich powołanym jest Wydział rewirów rybackich.

Z reguły dla pewnej większej ilości rewirów rybackich, które ze względu na prowadzenie prawidłowego gospodarstwa wymagają jednolitej administracji, ustanowić należy jeden Wydział rewirów rybackich.

Polityczna władza krajowa po zasięgnięciu zdania Wydziału krajowego, oznaczy na podstawie opinii inspektora rybactwa te rewiry, na które rozciągać się ma zakres działania odnośnych Wydziałów, oraz ustanowi siedzibę Wydziału i oznaczy ilość jego członków.

§. 30 a).

Do czuwania nad zagospodarowaniem wszystkich wód kraju, podniesienia gospodarstwa rybnego, wydawania opinii fachowej w sprawach dotyczących rybactwa i służenia tak Wydziałowi krajowemu jak i władzom politycznym pomocą przy wykonywaniu przepisów tej ustawy, ustanowi Wydział krajowy w porozumieniu z polityczną władzą krajową inspektora rybactwa.

Bliższe określenie praw i obowiązków inspektora rybactwa i przydzielonych mu organów pomocniczych, określi krajowa władza polityczna w drodze rozporządzenia (§. 69.).

§. 54.

Polityczna władza krajowa ustanowi i obwieści dla cenniejszych gatunków ryb czas ochrony, jakoteż najmniejszą ich miarę.

Ryb w ich czasie ochrony, jakoteż ryb nie mających minimalnej miary nie wolno ani łapać, ani zabijać, a gdyby ryby takie dostały się przypadkiem w ręce rybaka, ma on je natychmiast z potrzebną ostrożnością puścić napowrót do wody.

§. 57.

Ości, broni palnej, dynamitu i innych materii eksplodujących, dalej rybiej trutki, wroniego oka i innych podobnych środków odurzających do połowu ryb używać nie można.

W razie udowodnionej a przez inspektora rybackiego względnie wydział rewirowy rybacki potwierdzonej konieczności użycia środków eksplodujących, może polityczna władza krajowa udzielić do tego wyjątkowo pozwolenia z zachowaniem potrzebnych środków ostrożności.

§. 58 a).

W nocy ryb łowić nie wolno bez względu na sposób połowu. Za noc uważać należy czas rozpoczynający się w godzinę po zachodzie słońca, a kończący się na godzinę przed wschodem słońca.

Wyjątkowo może polityczna władza krajowa po zasięgnięciu zdania Wydziału krajowego względnie inspektora rybackiego pozwolić na połów ryb w nocy na pewnych oznaczonych przestrzeniach wód nizinnych (wód spławnych) i na pewien oznaczony okres czasu.

§. 59.

Stałych przyrządów do połowu ryb w toku wód płynących i przy ujściu do innej stojącej lub płynącej wody używać nie wolno.

Wyjątkowo może polityczna władza krajowa po zasięgnięciu zdania inspektora rybnictwa i opinii Wydziału krajowego zezwolić na używanie do połowu ryb stałych przyrządów, na pewnych przestrzeniach wód i w oznaczonych porach roku. Celem ustawienia takich przyrządów należy uzyskać w każdym pojedynczym wypadku pozwolenie politycznej władzy powiatowej.

W każdym razie stałe przyrządy do połowu ryb ustawione na podstawie zezwolenia władzy politycznej w wodach płynących lub przy ich ujściu, nie mogą sięgać poza połowę szerokości łożyska wody, którą to szerokość wymierzyć należy przy zwykłym niskim stanie wody prostopadłe do brzegu. Przyrządy takie umieszczone od jednego lub obu brzegów, muszą od siebie być w takim odstępie, który odpowiada najmniej połowie szerokości łożyska wody, według powyższego wymiaru.

Zakaz ten nie odnosi się do przyrządów rybołówczych ze sieci, które się wstawia w czasie połowu ryb celem zamknięcia przestrzeni wody i które się zaraz po wyciągnięciu ryb usuwa.

Dalej nie odnosi się ten zakaz do takich przy wejściu w życie tej ustawy już istniejących stałych przyrządów łowczych, których istnienie w rozmiarze lub położeniu nie odpowiadającym temu zakazowi, polega na specjalnym tytule prawnym, przyczem atoli zastrzega się według §. 39. możliwe wykupno.

I tych przyrządów nie wolno jednak używać w czasie ochrony, który w danym razie według §. 55. dla pewnej wody będzie ustanowionym.

§. 64.

Ryb w ich czasie ochrony oraz ryb niedosięgających minimalnej miary (§. 54.) nie wolno sprzedawać, ani w gospodach publicznych podawać.

Zakaz ten rozciąga się na odnośne gatunki ryb także i do tego zapasu ryb, który handlarze ryb w sklepach lub przy nich w lodowniach, naczyniach i t. d. trzymają.

Politycznej władzy krajowej przysłuży prawo wyjęcia z pod tego zakazu ryb pochodzących ze stawów i zakładów założonych dla ich chowu, pod warunkiem jeżeli ich pochodzenie wykazane zostanie odnośnym świadectwem.

Bliższe postanowienia w przedmiocie wystawiania warunków i czasu ważności takich świadectw pochodzenia ryb określi polityczna władza krajowa w drodze osobnego rozporządzenia.

§. 66.

Każdy kto wykonuje rybołówstwo poza ogrodzonymi miejscami, musi posiadać poświadczenie uprawnienia do rybołówstwa na odnośnej wodzie rybnej, i poświadczenie to okazać organom nadzorczym na ich żądanie.

Poświadczenie takie dla posiadacza lub dzierżawcy wody rybnej, jak również dla jego personelu pomocniczego stanowi „Karta rybacka“.

Kartę rybacką opiewającą zawsze na nazwisko jej właściciela wydaje polityczna władza powiatowa, a to: dla posiadacza wody rybnej na czas nieograniczony z zastrzeżeniem zwrotu w razie pozbycia się lub wydzierżawienia wody rybnej, dla dzierżawcy na czas trwania dzierżawy, z zastrzeżeniem zwrotu z ustaniem dzierżawy, dla personelu pomocniczego na każdy rok kalendarzowy z zastrzeżeniem zwrotu w razie ustania umowy służbowej.

Politycznej władzy powiatowej przysłuży prawo po zasięgnięciu zdania inspektora rybactwa lub na jego wniosek oznaczyć ilość kart dla personelu pomocniczego, jakie wydane będą dla każdego rewiru, a to dla uniemożliwienia ewentualnych nadużyć.

Inne osoby, które za opłatą lub bezpłatnie przypuszczone będą do łowienia ryb na jednej lub na kilku obcych wodach rybnych, muszą się zaopatrzyć w wystawioną na nazwisko i w fotografię zaopatrzoną książeczkę rybacką, w której właściciel lub dzierżawca wody rybnej poświadczy przypuszczenie do łowienia ryb i czas trwania tego pozwolenia oznaczy.

Książeczkę rybacką wydawać będzie Wydział rewirów rybackich na trzy lata za opłatą należności w kwocie dziesięciu koron.

Krajowej władzy politycznej przysługuje prawo oznaczyć dla pewnej przestrzeni wód, także inny rodzaj legitymacji dla wykonujących rybołówstwo, jeżeli to ze względu na wyjątkowe stosunki okaże się potrzebnem.

Formularze kart i książeczek rybackich polityczna władza krajowa ustanowi i obwieści.

§. 69.

Wykonywanie tej ustawy w wypadkach nie podpadających pod przepisy karne należy, o ile zawarte w niej postanowienia nie oznaczają wyraźnie innej kompetencji, do władz politycznych. Władze te mają przy tem, o ile idzie o kwestye fachowe, wysłuchać rzeczoznawców, względnie zasięgnąć opinii inspektora rybactwa.

Jeżeli Wydział rewiru rybackiego nie występuje sam jako strona, orzeczenie jego w kierunku fachowo-rybackim można uważać za opinię wystarczającą, bez dalszego wysłuchania rzeczoznawców.

Polityczna władza krajowa wydaje w porozumieniu z Wydziałem krajowym rozporządzenia tą ustawą zastrzeżone jej kompetencji. Gdyby do porozumienia nie doszło, rozstrzyga Ministerstwo rolnictwa.

Przy wydaniu takich zarządzeń, w których ze względu na położenie lub rozmiar wody, koniecznem lub wskazanem jest działanie w porozumieniu z innymi krajami lub państwami, należy pozozumieć się z właściwą władzą kraju sąsiedniego, wzglę-

dnie co do obcego państwa odnieść się po zarządzenie do Ministerstwa rolnictwa.

Władze polityczne mają w sprawach rybackich wzywać pomocy szczególnie przydzielonych im organów policyi lasowej.

§. 80.

Przekroczenie tej ustawy i przepisów lub odrębnych zarządzeń na jej podstawie wydanych łącznie z zarządzeniem zamknięcia przekopów w myśl §. 10. i §. 49. karać będzie, o ile powszechna ustawa karna nie znajdzie zastosowania, polityczna władza powiatowa grzywną od 1 do 100 koron, która to grzywna w razie powtórnego wykroczenia oraz wtedy, gdy w stanie ryb znaczną wyrządzono szkodę, podwyższoną być może do 200 K.

W razie niemożności uiszczenia, grzywna zamienioną być może na karę aresztu, przy czem liczyć należy za 10 koron jeden dzień aresztu, który jednak nie może nigdy wynosić mniej jak 6 godzin.

Przy przekroczeniach, które popełnione zostały przez samego uprawnionego do rybołówstwa przy połowie ryb lub przez handlarzy i właścicieli restauracyj wskutek niedozwolonej sprzedaży albo podawania ryb, orzec należy zarazem konfiskatę ryb złowionych wbrew przepisom, względnie wyłowionych na sprzedaż lub przeznaczonych do podania.

Przy przekroczeniach, które popełniono z użyciem niedozwolonych przyrządów, należy orzec tychże konfiskatę bez względu na to, czy one należą do winnego lub nie należą.

§. 85.

Co się tyczy kompetencji władz politycznych do dochodzenia i karania przekroczeń tej ustawy, terminów odwołania się i postępowania należy zachować przepisy ogólne, obowiązujące w administracyjnem postępowaniu karnem.

Gdy doniesienie o przekroczeniu tej ustawy uczyni na podstawie swego własnego służbowego spostrzeżenia jedna z władz publicznych lub osób wymienionych w §. 68. ustawy karnej, w takim razie powiatowa władza polityczna może, o ile grzywna, którą uzna za stosowne nałożyć, wynosić ma najwięcej 20 koron, wymierzyć zasłużoną karę bez poprzedniego postępowania drogą osądu karnego.

W tym osądzie należy oznaczyć:

1 jakoś czynu karygodnego oraz czas i miejsce jego spełnienia;

2. nazwę osoby lub władzy, która uczyniła doniesienie;

3. wymiar kary z przytoczeniem postanowienia karnego, na którym się zasadza;

4. że obwinionemu wolno, gdyby się osądem karnym czuł pokrzywdzonym, zgłosić w terminie ośmiodniowym, licząc od doręczenia osądu, bądź piśmiennie, bądź protokolarnie sprzeciwienie się przeciw osądowi karnemu do władzy politycznej, a zarazem wymienić środki dowodowe, mające posłużyć na jego obronę,

że jednakże, gdyby sprzeciwienia w tym terminie nie zgłosił, osąd karny stałby się prawomocnym i musiałby być przeciw niemu wykonany.

Gdy sprzeciwienie się uczynione zostanie do ośmiu dni, będzie miało miejsce zwyczajne postępowanie. W razie przeciwnym przeciw osądowi karnemu nie ma środka prawnego, ale, o ile zachodzą warunki §. 364. l. 1. i 2. procedury karnej, może być udzielone przywrócenie do dawniejszego stanu.

Jeżeli polityczna władza powiatowa na podstawie przeprowadzonych wskutek takiego sprzeciwu zwyczajnych dochodzeń nie widzi powodu do zmiany orzeczenia zawartego w mandacie karnym, należy sprzeciw ten, nie wydając ponownego orzeczenia karnego, przedłożyć jako rekurs Namiestnictwu do decyzji.

O karach i o połączonych z nimi odszkodowaniach i zwrotach kosztów rozstrzyga w najwyższej instancji Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

Art. II.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, ustawa ta jednak nie odnosi się do warunków dzierżawy tych rewirów rybackich, które wydzierżawione zostały przed wejściem jej w życie, na podstawie postanowień ustawy z dnia 31. października 1887.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, rolnictwa, sprawiedliwości, handlu i skarbu.
